

- odpowiednie obniżenie wysokości określonej w niej grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący

- naruszenia prawa ze względu na to, że nie zostało wykazane istnienie uzasadnionego interesu w przeprowadzeniu dochodzenia i wydaniu stwierdzającej naruszenie decyzji dotyczącej zachowania, które miało miejsce w przeszłości.

2) Zarzut drugi dotyczący

- sprzeczności art. 2 zaskarżonej decyzji z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ze względu na wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności mającego karny charakter oskarżenia przez organ administracyjny, w niniejszym przypadku — Komisję, zamiast przez spełniający określone w tym art. 6 kryteria niezależny sąd.

3) Zarzut trzeci dotyczący

- nieważności ww. art. 2 spowodowanej tym, że Komisja nie przestrzegła w trakcie toczącego się przed nią postępowania administracyjnego prawa do obrony skarżącej ze względu na to, iż obliczając wysokość grzywny nie zajęła stanowiska w kwestii okoliczności obciążających i łagodzących.

4) Zarzut czwarty dotyczący

- obniżenia wysokości grzywny ze względu na popełnienie przez Komisję błędu w ocenie wagi naruszenia oraz naruszenie przez tą instytucję zasady proporcjonalności przy ustalaniu kwoty podstawowej grzywny:

- a) nieuwzględnienie okoliczności polegającej na tym, że na zarzucane naruszenie to składały się różnego rodzaju praktyki o różnym czasie trwania i różnym stopniu intensywności;
- b) błąd w ocenie związany ze stwierdzeniem, że zarzucane naruszenie miało rzeczywisty negatywny wpływ na konkurencję i konsumentów na rynku właściwym.

5) Zarzut piąty dotyczący

- obniżenia wysokości grzywny ze względu na niewłaściwe i niesłuszne nieuwzględnienie przez Komisję pod uwagę okoliczności łągodzących:

- a) nieuwzględnienie podjętych przez skarżącą środków wyrównawczych w postaci znacznych inwestycji mających na celu poprawę, z korzyścią dla konkurentów i konsumentów, infrastruktury umożliwiającej szerokopasmowy dostęp do internetu;
- b) nieuwzględnienie faktu dobrowolnego zaprzestania naruszenia;

- c) nieuwzględnienie zaproponowanych przez skarżącą zobowiązań.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Banco Privado Português, S.A. i masa upadłości Banco Privado Português, S.A. przeciwko Komisji

(Sprawa T-487/11)

(2011/C 340/57)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Banco Privado Português, S.A. — w likwidacji („BPP”) i masa upadłości Banco Privado Português, S.A. — w likwidacji („masa upadłości”) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: C. Fernandez, F. Pereira Coutinho, M. Esperança Pina, T. Mafalda Santos, R. Leandro Vasconcelos i A. Kéri, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 33/09 (ex NN 57/09, CP 191/09) udzielonej przez Portugalię w postaci gwarancji rządowej udzielonej BPP (!);
- w braku takiego stwierdzenia, pomocniczo, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której stwierdziła, że pomoc państwa w postaci gwarancji jest bezprawna i sprzeczna z prawem w okresie od 5 grudnia 2008 r. do 5 czerwca 2009 r.;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zarządziła zwrot (spornej) pomocy zgodnie z art. 2-4;
- w braku takiego stwierdzenia, pomocniczo o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zarządziła zwrot pomiędzy 5 grudnia 2008 r. a 5 czerwca 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący: braku uzasadnienia

- Komisja nie uzasadniła, w jaki sposób udzielenie gwarancji miałyby wpłynąć na wymianę pomiędzy państwami członkowskimi, a w konsekwencji zakłócić konkurencję. Sposób obliczenia kwoty spornej pomocy nie został uzasadniony. Komisja nie uzasadniła, co najwyżej przedstawiając niejasne uzasadnienie pozostające w wyraźnej sprzeczności, w zakresie okresu trwania zarzucanej pomocy, a w związku z tym również w zakresie obliczenia jej kwoty

2) Zarzut drugi dotyczący: naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE:

— Komisja pominęła fakt, że gwarancja państwowa udzielona BPP jest uzasadniona na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, dotyczącego pomocy przeznaczonej na „zarządzenie poważnym zaburzeniem w gospodarce państw członkowskich”.

3) Zarzut trzeci dotyczący: oczywistego błędu w ustaleniach okoliczności faktycznych i związanego z tym naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE

— Komisja dokonała nieprawidłowej subsumcji okoliczności faktycznych do prawa i pominęła dokładniej okoliczność, że BPP nie prowadził już działalności oraz że celem gwarancji było wyłącznie finansowanie niezbędne dla stawienia czoła zobowiązaniom tego banku poprzedzającym datę udzielenia gwarancji. Udzielona gwarancja nie przysporzyła BPP korzyści, nie miała wpływu na wymianę pomiędzy państwami członkowskimi, nie zakłóciła konkurencji, ani też nie mogła wywołać takich skutków, z którego to względu nie może zostać uznana za sprzeczną ze wspólnym rynkiem.

4) Zarzut czwarty dotyczący: naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE

— Zaskarżona decyzja nakazała zwrot spornej pomocy, jako sprzecznej z wewnętrznym rynkiem z powodów wyłącznie proceduralnych. Przyjęty sposób obliczenia kwoty podlegającej zwrotowi był sprzeczny z zasadami ustanowionymi w wytycznych Komisji.

5) Zarzut piąty dotyczący: naruszenia prawa do rzetelnej administracji:

— Komisja nałożyła nadmierny i pozbawiony podstawy prawnej warunek dotyczący obowiązku Portugalii notyfikacji przedłużenia terminu gwarancji w sposób identyczny do formalnej notyfikacji wymaganej dla nowej pomocy.

6) Zarzut szósty dotyczący: naruszenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań

— Zaskarżona decyzja narusza zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim zarządza zwrot spornej pomocy.

7) Zarzut siódmy dotyczący: naruszenia prawa do równego traktowania:

— Sporna decyzja narusza prawo do równego traktowania w zakresie, w jakim niniejszy przypadek został potraktowany odmiennie w porównaniu z podobnymi sytuacjami.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2011 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC

(Sprawa T-496/11)

(2011/C 340/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: K. Beal, barrister, i S. Ossowski, treasury solicitor)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Stwierdzenie nieważności dokumentu „Eurosystem Oversight Policy Framework” („Ramy polityki nadzorczej Eurosystemu”) Europejskiego Banku Centralnego („EBC”) z dnia 5 lipca 2011 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim określono w nim politykę lokalizacyjną mającą zastosowanie do systemów rozliczeniowych z udziałem kontrpartnera centralnego [central counterparty clearing systems („CCP”)] ustanowionych w państwach członkowskich, które nie należą do Eurosystemu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący:

— tego, że EBC nie miał kompetencji w zakresie opublikowania zakwestionowanego aktu albo w ogóle, albo ewentualnie bez ogłoszenia instrumentu legislacyjnego, takiego jak rozporządzenie, przyjętego przez Radę bądź ewentualnie przez sam Europejski Bank Centralny.

2) Zarzut drugi dotyczący:

— tego, że zakwestionowany akt de jure albo de facto narzuci wymóg posiadania siedziby na systemy rozliczeniowe z udziałem kontrpartnera centralnego (CCP), które będą chciały przeprowadzać operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w euro, a których codzienne obroty przekraczają pewien wolumen. Zakwestionowany akt narusza art. 48, 56 i 63 TFUE, wszystkie razem lub część z nich, ze względu na to, że:

a) CCP z siedzibami w państwach członkowskich spoza obszaru euro, takich jak Wielka Brytania, będą zobowiązane do przeniesienia ich ośrodków administracyjnych i kontrolnych do państw członkowskich, które są członkami Eurosystemu. Będą one także zobowiązane do ukonstytuowania się ponownie jako osoby prawne według przepisów prawa wewnętrznego innego państwa członkowskiego;

b) w razie gdy wspomniane CCP nie przeniosą siedziby tak, jak jest to wymagane, nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu na takich samych zasadach jak CCP z siedzibami na tym obszarze albo w ogóle;

⁽¹⁾ Dz.U. L 159, 17.6.2011, s. 95.